

WOUTER KLOOTWIJK

TOEN

IEDEREEN ONS KWIJT WAS

MET ILLUSTRATIES VAN ESTHER LEEUWRIK

LEOPOLD / AMSTERDAM

EEN BOTSING, BIJNA

Siem zit achterop. Zijn vader fietst. Hard.

Dan stopt opeens een auto. Vlak voor de fiets aan de kant van de weg.

Een deur van de auto zwaait open.

De vader van Siem kan nog remmen. Maar hij was bijna met zijn fiets tegen de deur van de auto gereden. En tegen het been van iemand die uit de auto wilde stappen.

‘Kijk uit!’ roept de vader van Siem.

‘Kijk zelf uit!’ roept het been.

Achter in de auto zit een meisje. Ze slaat haar handen voor haar ogen.

Siem zit achter op de fiets. Hij valt eraf. Omdat de fiets plotseling stopt.

‘De jongen valt!’ roept het meisje in de auto.

En ze staat al buiten.

Bij de jongen. Bij Siem.

‘Het geeft niet,’ zegt Siem.

‘Heb je niks?’

‘Nee.’

Hij staat op.

Zijn vader kijkt om.

‘Ben je gevallen?’

Uit de auto stapt een man.

‘Is hier iemand gevallen?’ vraagt hij.

‘Ik ben Pom,’ zegt het meisje. ‘En hoe heet jij?’

‘Siem,’ zegt Siem.

‘Wij wonen hier,’ zegt Pom. Ze wijst naar het huis waar de auto voor stopte. ‘Waar wonen jullie?’

‘Een eindje die kant op,’ zegt Siem. Hij wijst naar waar ze vandaan kwamen op de fiets.

‘Wil je even bij ons naar binnen, of ga je liever naar je eigen huis? Kom, we gaan naar jouw huis, ik loop met je mee want we zijn geschrokken.’

Siem moet lachen.

‘Ik ga even mee naar zijn huis,’ roept Pom, ‘want de jongen is geschrokken en hij heet Siem.’

‘Heb je niks?’ vraagt de vader van Siem.

‘Nee, niks,’ zegt Siem.

‘Hij is alleen geschrokken en dat is ook erg,’ zegt Pom. ‘Daarom loop ik mee.’

Ze lopen samen weg.

‘Maar ik ben niet erg geschrokken,’ zegt Siem tegen Pom.

‘Ik wel,’ zegt Pom.

Pom en Siem worden vrienden. Dat gaat vanzelf. Om vrienden te worden hoeft je het alleen maar te zijn. Ze zien elkaar nu bijna elke dag.

NIKS DOEN

‘Mijn vader vraagt altijd ’s avonds wat ik deed die dag,’ zegt Pom.

‘Wat zeg je dan?’ vraagt Siem.

‘Dan vertel ik wat we deden.’

‘Maar we doen soms niks, ik vind niks doen ook iets doen.’

‘Ja, ik ook, maar dat begrijpt mijn vader niet. Dan vertel ik dat we naar de koeien keken.’

Siem moet erom lachen.

‘Dat doen we elke dag, ook als we iets anders erbij doen, want de koeien zijn er altijd, bij ons achter, bij jullie achter je huis. En ze kijken terug,’ zegt hij.

‘Ja, heb jij dat ook gezien? Koeien kijken terug als je kijkt.’

PAARD OF KOE

‘Kijk nou eens!’ roept Pom.

Ze leunen tegen een hek langs de weg. Achter het hek ligt een wei. Met koeien.

‘Daar,’ zegt Pom.

Siem ziet niet wat ze bedoelt.

‘Dat kan niet,’ zegt Pom. ‘Dat is een koe.’

Nu ziet Siem het ook. Een koe met iemand erop.

‘Die is aan het paardrijden,’ zegt Pom.

‘Nee, dat kan niet met een koe,’ zegt Siem.

‘Maar het kan wel,’ zegt Pom.

De koe komt dichterbij. Er zit een meisje op.

Ze lopen naar het hek.

‘We doen het open,’ zegt Pom.

Het meisje lacht.

‘Dat is makkelijk, bedankt,’ roept ze.

Ze komt met de koe door het hek dat Siem en Pom vlug open hebben gezet.

‘Ik wist niet dat het kon,’ zegt Pom.

‘Paardrijden op een koe,’ zegt Siem.
‘Het kan, maar niet op alle koeien,’ zegt het meisje.
Ze laat zich van de rug van de koe glijden, maar houdt het touw
aan de kop van de koe vast.
‘Stuur je de koe met dat touw?’ vraagt Siem.
‘Ja, de teugel,’ zegt het meisje.
‘Ik heet Pom,’ zegt Pom.
‘Ik Els.’
‘Drie letters,’ zegt Siem.
‘Jij dan?’
‘Vier letters.’
‘Nee Siem, je moet zeggen hoe je heet.’

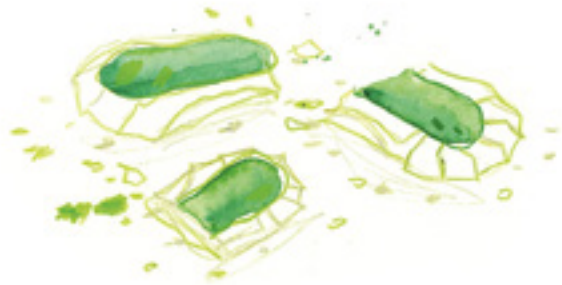
Els vertelt dat het haar eigen koe is. Ze kreeg haar van haar vader
en moeder toen ze had gezegd dat ze een paard wilde. Maar
paarden zijn duur. Op de boerderij met koeien, waar ze woont
met haar ouders, werd in de winter een kalf geboren. Els kreeg
het kalfje. Ze zorgde ervoor en toen het groter werd, probeerde ze
erop te rijden. Dat ging steeds beter.

‘Maar we zijn nog nooit de wei uit geweest, het dorp in. We gaan
naar de winkel, aardappelen en koekjes kopen. Wat zijn jullie aan
het doen?’

‘Niks,’ zegt Pom.
‘Kijken,’ zegt Siem, ‘naar jou.’

Els lacht. Ze doet één been in de lucht over de rug van de koe en
gaat erop zitten. De koe loopt het dorp in. Els stuurt haar met het
touw.

KOE IN DE WINKEL

‘Kom,’ zegt Pom, ‘ik ga even iets aan mijn vader vragen.’

Siem loopt met haar mee.

‘Pap,’ zegt Pom, ‘ik zou graag een koe willen hebben, een jong koetje, om op te rijden.’

De vader van Pom schatert. ‘Meisjes willen een paard,’ zegt hij, ‘geen koe.’

‘Goed, doe dan maar een paard,’ zegt Pom.

‘Ben je mal, een paard is veel te duur en we hebben niet eens een stal. Later als je wat ouder bent, krijg je een fiets met drie versnellingen.’

‘Dat dacht ik al,’ zegt Pom, ‘eerst ouder worden.’

Siem en Pom gaan weer naar buiten. Ze zien aan de overkant twee mensen rennen. ‘Er is een koe in de winkel! Die gooit alles om!’ roept een van hen.

Siem en Pom rennen er ook heen. Ze kijken door de ramen naar binnen. Wat een bende. De vloer ligt vol blikken, flessen, zakjes en dozen.

De koe komt naar buiten. Els ook. Ze houdt de koe stevig vast aan het touw.

‘Ze moest buiten op me wachten, maar ze wilde bij me blijven.

Toen ging ze mee de winkel in,’ zegt ze tegen Pom. ‘We gaan terug naar de wei. Ik kom straks opruimen. Eerst mijn koe naar huis brengen.’

‘Wij ruimen wel op,’ zegt Siem.

Pom en Siem gaan de winkel binnen. In de winkel zijn meer mensen. Zij helpen ook met opruimen. Na een uur is het alsof er niets gebeurd is. Er zijn alleen veel koekjes stuk.

‘Lekker, hè,’ zegt Pom met haar mond vol.

MET MES EN VORK

‘Pom komt straks.’

‘Wie is Pom?’

‘Pa, weet je dat niet,’ zegt Siem.

‘Nee.’

‘Ze is hier vaak. Ze kwam uit de auto waar jij met de fiets tegenaan botste.

Ik kom vaak bij haar thuis en soms mag ik mee eten. Maar ze heeft nog nooit bij ons gegeten.’

‘Waarom niet?’

‘We vroegen het niet.’

‘Dan zal ik het straks vragen, als ze komt.’

‘Weet je papa, wij eten soms met alleen een vork. Of we leggen het mes aan de verkeerde kant naast het bord. Pom heeft geleerd aan welke kant het mes moet liggen. Ik weet het nu ook. Vork links, mes rechts. De vader van Pom wil dat ze weet hoe het hoort. Hoe je moet eten met mes en vork. Als ze weet hoe het hoort, kan ze later koningin worden, zegt hij.’

‘Ah, ik weet het weer, het meisje. Ik was vergeten dat ze Pom

heet, stom van mij,' zegt de vader van Siem. 'Het komt doordat ik dacht dat Pom een jongen is. De naam bedoel ik. Een jongensnaam.

Maar weet je wat we nog meer verkeerd doen met eten?'

'Dat weet ik niet,' zegt Siem, 'omdat ik niet weet wat verkeerd is.'

De vader van Siem moet erom lachen.

'O, is dat leuk?' zegt Siem. 'De moeder van Pom maakt altijd soep. Eerst moet je soep eten. Daarna krijg je het andere eten.'

'Soep is ook eten,' zegt vader.

'Het is wel lekker,' zegt Siem. 'Die soep. Lekkerder dan het andere eten. En het is nooit dezelfde soep.'

N A A M

‘Mijn vader denkt dat Pom een jongensnaam is,’ zegt Siem.

‘O, leuk, want ik ben een meisje,’ zegt Pom.

‘Je kunt een andere naam nemen,’ zegt Siem.

‘Of ik word een jongen,’ zegt Pom lachend.

‘Doe maar niet,’ zegt Siem, ‘je bent zo ook goed.’

‘Mijn vader zegt weleens Pompoen,’ zegt Pom. ‘Dat vind ik vervelend. Hij vindt het grappig. En nog leuker vindt hij het als ik zeg dat het niet leuk is.’

‘En je moeder?’

‘Die zegt Pommeke.’

‘Pom is beter,’ zegt Siem. ‘Drie letters.’

DE HARDLOPER

‘Kijk, daar komt hij weer,’ zegt Siem.

‘We gaan het aan hem vragen,’ zegt Pom.

Siem en Pom staan bij het hek. Voor het hek is de weg. Achter het hek de wei.

Ze hebben de man al een paar keer gezien. Hij loopt hard en als hij bij het hek komt, stopt hij. Hij hijgt. Dan leunt hij met zijn handen op het hek en vouwt hij eerst zijn ene been op en dan het andere.

De man komt dichterbij.

‘Vraag jij het?’ vraagt Siem.

‘Goed, maar dan moet je niet lachen,’ zegt Pom.

De man loopt langzamer. Tot bij het hek. Hij knikt naar Pom en Siem maar zegt niks. Zijn mond hangt open. Hij hijgt.

‘Dag, meneer,’ zegt Pom, ‘gaat u naar uw werk?’

De man leunt met zijn handen tegen het hek en doet een been omhoog.

‘Wat zeg je?’

‘Waar moet u naartoe en bent u te laat?’

‘Waarom?’

‘Omdat u hard loopt.’

Het ene been staat weer op de grond. De man vouwt het andere omhoog.

‘O, bedoel je dat, nee, ik loop hard om hard te lopen.’

‘Waarheen?’

‘Nergens heen, zes kilometer heen en weer terug.’

‘Boodschappen doen in het dorp,’ zegt Siem.

De man lacht.

‘Nee, ik ga eerst hardlopen, dan thuis onder de douche en pas dan ga ik naar mijn werk. Van hardlopen blijf je jong.’

‘Maar u kan beter meteen naar uw werk gaan als u toch loopt,’ zegt Siem.

‘Of pakjes bezorgen,’ zegt Pom.

De man laat het hek los en loopt weg. Hij kijkt nog even achterom. ‘Jullie begrijpen er niks van,’ zegt hij.

‘Nee,’ zeggen Pom en Siem tegelijk.

‘Hij kan ook de post rondbrengen,’ zegt Pom.

‘En langzamer lopen en dan hoeft je daarna ook niet nog eens naar je werk, want je werkte al want dan ben je postbode,’ zegt Siem.

‘Hij begrijpt er niks van. En ik wil helemaal niet jong blijven,’ zegt Pom. ‘Als ik ouder word, krijg ik een grote fiets met versnellingen.’

AAN DE KEUKENTAFEL

Pom en Siem zitten aan de keukentafel. Bij Siem thuis.

‘Het is hier anders dan bij ons,’ zegt Pom.

‘Hoe dan?’ vraagt Siem.

‘Hier mag je op de tafel leunen en met één hand eten. Bij ons moet je rechtop zitten als je eet.’

‘Om later koningin te worden,’ zegt Siem.

‘Dat ook,’ zegt Pom. ‘Maar soep mag ik slurpen.’

‘Soep?’

‘Die heb je al gegeten toen je bij ons was.’

‘Ja, lekker.’

‘Mijn moeder maakt elke week een grote pan soep. Dat heeft ze van vroeger. Toen was iedereen arm,’ vertelt Pom. ‘En van wat de mensen over hadden, maakten ze soep en iedereen kon een kommetje mee-eten. Mijn moeder doet het nog steeds. Soep maken van wat er over is, en dat is altijd anders. Veel soep in een grote pan wordt lekkerder dan een beetje soep in een kleine, zegt ze. De burens vinden dat ook. Ze krijgen soep van mijn moeder. Ze deelt het uit.’